

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Ad Mentem Præcipuorum Theologorum & Canonistarum, per Casus
practicos exposita, nunc quartò ab ipso Authore revisa ... & in 4. Tomulos
sic divisa, ut pro libitu in duas aut 4. Partes commodè compingi possit

à casu LXXVI. usque ad Casum CII. inclus. Materiam de Beneficiis
Ecclesiasticis, de Sacramentis in genere, & in specie de Baptismo,
Confirmatione, Eucharistiâ, Pœnitentia & Indulgentiis

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1753

VD18 13475452-001

Casus C. De obligatione Sigilli Sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39838

CASUS C.

De Obligatione Sigilli sacramentalis.

Nerius angitur : 1. An sigillum frangat, si dicat : Titium non animo poenitendi, sed confabulandi, Confessarium convitiandi, vel ad crimen inducendi, &c. Confessionale accessisse. 2. An obligetur Confessarius fictus, interpretes, astantes, consultus, legens confessionem scriptam, &c. 3. An sigillum obliget omni casu. 4. Quale sit peccatum sigillum infringere. 5. An liceat uti scientia confessionis; an de ealiqui sine expressa licentia? quid si id faciat ipse poenitens. 6. Quid si in genere dicat, se in tali urbe, vel Monasterio audivisse talia peccata. 7. Quid si dicat, Titium sibi peccatum publicum esse confessum, vel unum veniale, aut aliunde habeas peccati notitiam. 8. Quid de defectu naturali, vel re indifferente ex confessione cognita. 9. Quid si dicat se imposuisse magnam poenitentiam, vel sine absolutione dimisisse, aut nolit dare testimonium confessionis. 10. Quid si unus complex neget, alter fateatur delictum. 11. An Confessarius possit uti scientia confessionis cum suspitione complicum. 12. Negando votum. 13. Removendo occasiones peccandi vel nocendi. 14. Quid si Confessarius ex confessione sciat, se à poenitente sollicitandum. 15. Quid si Confessarius super delicto interrogetur? Pro Resolut.

QUÆR. I. Quid sit sigillum, & qualiter obliget?

R. 1. *Sigillum Sacramentale est obligatio servandi secreto omnia ea, quæ in ordine ad Confessionem Sacramentalem sunt manifestata, eamque redderent odiosam, sive quis ea sciat immediate per se, vel per alium, aut quomodocunque.* Est regula communis & certa. Illa autem manifestantur in ordine ad confessionem Sacramentalem, quæ vel aperiuntur in ipsa confessione animo percipiendi absolutionem, vel aperiuntur cuicumque etiam Laico in ordine ad habendum consilium pro faciendâ confessione, quamvis fortè absolutio vel confessio non sequatur, sive ea, quæ aperiuntur, sint peccata propria, sive aliena cum suis connexa, sive vota aut defectus naturales, quorum revelatio confessionem redderet odiosam. Quod si quis sine seriâ intentione recipiendi Sacramentum, v. g. animo confabulandi cum Confessario, vel eum convitiandi, ad malum sollicitandi, vel furandi, aut beneficium impetrandi, vel pœnam effugiendi confiteatur, vel delictum aperiat, quamvis aperiens dicat se illud committere sub sigillo Sacramentali, & alter dicat, se illud sic suscipere, tamen non obligat nisi sub sigillo naturali, quod ex justis causis sæpè manifestari potest & debet, ut dixi *casu 36. à num. 19.* Hinc sigillo per se primò obligatur Confessarius etiam fictus, interpres, Superior pro licentia absolventi requisitus, consultus super peccato vel statu pœnitentis in ordine ad confessionem, legens confessionem scriptam sive casu sive studio, adstantes, sive casu, sive ex industriâ aliquid audientes, item ii, quibus Confessarius aliquid sine licentiâ pœnitentis revelat, ni i pœnitens aliquem nolit obligari, sola enim & unica causa à sigillo excu-

excusans est contentus pœnitentis. *Dices* : Qui percutit Clericum etiam consentientem, peccat & incurrit excommunicationem, quia talis percussio non tantum prohibita est in favorem Clerici, sed etiam in reverentiam totius Statûs clericalis: atqui revelare peccata confessa etiam pròhibitum est non tantum in favorem pœnitentis, sed & in reverentiam Sacramenti: ergo ejusmodi revelatio nequidem licita erit cum licentiâ pœnitentis. *ꝛ. N.* consequentiam, sicut sigillum epistolarum quamvis sit in bonum communitatis, & de jure gentium à scribente potest remitti, quia hoc ipso, quòd dat licentiam, non amplius manet sigillum, seu res secretò commissa, sic & sigillum Sacramentale non manet post datam licentiam; Clericus autem manet clericus, etsi in percussione consentiat, ideòque non obstante ipsius consensu fit injuria statui clericali.

2. Obligatio sigilli est strictissima, & oritur *ꝛ.* tum ex jure naturæ, tum ex voluntate Christi volentis, ut nullo casu etiam pro salvando toto mundo sigillum infringere liceat, quia semper urget reverentia Sacramenti, quod valde fieret odiosum, si vel in uno casu dicta confessionis revelare liceret, & pœnitens meritò timeret, ne fortè hic & nunc adesset causa revelandi; itaque in casu necessitatis, quando revelatio criminis necessaria est ad avertenda damna seditionis, persecutionis, cædium, &c. ipse pœnitens urgens est, ut, si adhuc possit, per se, vel per alium imminens periculum avertat, aut Confessario loquendi facultatem concedat, quia ad hoc ex charitate obligatur, alioquin indignus est absolutione.

4. 3. Fractio sigilli duplicem habet malitiam, unam contra reverentiam Sacramenti, & hæc semper est mortalis, etiamsi reveletur solum peccatum veniale, quia Sacramentum redditur per hoc valde odiosum, quæ est gravissima irreverentia in ejus authorem: deinde habet malitiam injustitiæ contra tacitum pactum, quod est inter Confessarium & pœnitentem, qui peccata sua detegit sub tacita conditione ea nullo casu revelandi; hæc malitia potest esse gravis vel levis, prout gravis vel levis infamia, vel aliud grave vel leve incommodum ex fracto sigillo pœnitenti oriri potest, *Laym. Lug. d. 13. num. 117. Dian. p. 7. l. 5. R. 8.*

5. QUÆR. II. Quid de usu scientiæ confessionalis, & aliis pro praxi hinc resolvendis?

2. Tenenda esse sequentia: 1. Nullo casu, in quo confessio fieret meritò odiosa, licet uti scientiâ confessionis, aut quidquam revelare directè vel indirectè, dando scilicet occasionem, tale quid de pœnitente prudenter suspicandi, imò nequidem cum ipso pœnitente licet extra confessionem de confessis loqui sine expressa ejus licentiâ. Dico, *extra confessionem*; nam intra confessionem potest probabiliùs Confessarius loqui de iis, quæ faciunt ad necessariam ejus directionem, sicque habet communis praxis; & certè cur suaderemus pœnitenti eundem servare Confessarium, si respectivè ad ipsum Confessarius non posset uti scientiâ priorum confessionum? Multò magis potest loqui ipse pœnitens de iis, quæ dixit ipse vel audivit à Confessario, quia sigilli obligatio est in favorem pœnitentis, cui po-

test ipse renunciare; nisi fortè dicta Confessarii cederent in ejus derisionem, diffamationem, contemptum, &c. tunc enim jure naturæ tenetur ea tacere. 6.

2. Sacerdos in genere dicens, se in confessione audivisse hæc, vel illa crimina, v. g. proditorem, seditionem, eaque foveri in hac civitate, &c. per se loquendo non frangit sigillum, nisi ex circumstantiis fiat occasio tale peccatum prudenter suspicandi de determinata personâ, quod quia quandoque fieri potest, ejusmodi locutiones ordinariè erunt periculosa & scandalosa; si quis verò de parva aliqua Communitate, v. g. de Monasterio dicat, ibi committi multa reservata, vel peccata carnis, frangit sigillum, & Monasterio gravissimè detrahit, reddítque confessionem odiosam. 7.

3. Quamvis sit publicum, Titium esse proditorem, si tamen dicas, Titium proditorem tibi esse confessum, peccas contra sigillum; idem est, si dicas, Titium tibi esse confessum multa mortalia, vel multa venialia, vel unum determinatè veniale, v. g. mendacium, non autem si dicas in genere, tibi esse confessum, vel confessum esse venialia; ratio est, quia unde constat necessarium esse saltem confiteri aliqua venialia, non autem hoc determinatum veniale, vel mortale, idèoque hæc cadunt sub sigillo.

4. Si habeas etiam aliunde notitiam peccati, potes quidem salvò sigillo ex hac notitia de alterius peccato loqui; sed cave ne des scandalum aut factum ob scientiam confessionis confidentius affirmes.

8. 5. Si ex confessione intelligas, pœnitentem esse spurium, ignobilem, natum ex parentibus Judæis, esse stupidum, esse Religiosum, militem; uxoratum, aut voto astrictum, &c. teneris in his omnibus sigillo, nisi aliunde ita essent publica, ut certum videatur, pœnitentem non ægrè laturum eorum revelationem; ratio est, quia aliàs eorum revelatio redderet Sacramentum odiosum.
9. 6. Peccat, qui dicit, se pœnitenti gravem pœnitentiam injunxisse, quia æquivalenter dicit, eum fuisse reum gravis culpæ; item peccat contra sigillum, qui dicit, se Titium Sacramentaliter confessum dimisisse sine absolutione, quia facit eum suspectum de indispositione. Sed quid si pœnitens sine absolutione dimissus in Paschate petat testimonium confessionis? *Bz. Cont. Bonac. Lug. Sporer, n. 840.* probabilius non posse negari, maximè si petat publicè, v. g. in confessionali, quia ejusmodi testimonium aliis dare & ipsi negare est exercitè dicere, ipsum non esse absolutum ob indispositionem, ideoque frangeretur sigillum; & dando testimonium non mentitur Confessarius, non testatur eum esse absolutum, sed confessum saltem inchoativè, quod verum est.
10. 7. Si complex fateatur delictum, alter autem neget, negans juxtà *Tamb.* est absolvendus; sed si certò credatur indispositus, data Cruce dimittatur, vel cautè moneatur de integritate confessionis, ita tamen ut suspicari non possit; Confessarium uti scientiâ haustâ ex confessione alterius complicitis, sic enim frangeretur sigillum, ut habet communis. Sed quid, si Cajus confiteatur, se cum Titio & aliis constituisse res Confessarii furari, vel eum de nocte occidere, an possit Confessa-

Confessarius sine licentia penitentis, (qui eam utiq; sub mortali dare tenetur) res suas abscondere, fugere, aut aliter sibi præcavere, non obstante quòd Caji complices rationabiliter ex hoc suspicaturi sint eum uti notitiâ confessionis? Affirmant probabiliter *Coning. Bonac.* sed magis consequenter negat *Scotus, Suar. & alii.* Ratio est, quia dare aliis occasionem prudenter suspicandi determinatè peccatum confessum, est frangere sigillum, & in factò revelare alterius peccatum; sed talis occasio suspicionis hîc datur, ut supponitur: ergo.

8. Nunc certum videtur ob *Decretum Clem. 12. VIII. de anno 1593. 26. Maji*, aliorumque Pontificum, Confessarium non posse uti scientiâ confessionis etiam circa personam penitentis in iis, quæ cedunt in ejus incommodum, ideòque redderent confessionem meritò odiosam, quamvis nec penitens, nec ullus alius advertat, hoc fieri ex scientia confessionis, ut si Confessarius ob peccata confessa vellet penitenti studiosius invigilare, ut in peccato deprehendatur, suffragium in electione denegare, ab officio vel loco, in quo peccavit, amovere, se illi ostendere severiorem, ei ut antea non succurrere, domo expellere, Communionem negare, nolle ejus matrimonio assistere, &c. *Lug. Dian. Stotz. num. 251.* Si verò penitenti nullum inde oriatur incommodum, non frangitur sigillum, quia tunc nec revelatur peccatum, nec confessio fit odiosa, *Steph. à S. Paulo hic num. 219.* Hinc si Confessarius ex confessione novit, in aliqua Congregatione esse periculum seductionis, aut strui insidias Principi, potest juxta *D. Thom.* & alios Superiorem Congregationis & Principem monere, ut diligenter invi-

13. gilent, ita tamen ut nec pœnitenti nec alteri fiat rationabilis; suspicio quòd hæc fiant ex scientiâ confessionis. Dixi, circa personam pœnitentis, nam *Tamb. Sporer num. 873.* & plures alii non improbabiler dicunt, Confessarium posse uti scientiâ confessionis circa gubernationem suâ, seu circa res suas, & vitam meliùs custodiendam, v. g. claudere fenestram, per quam pœnitens vult furari, cavere viam, in qua struuntur insidiæ, effundere vinum veneno infectum, negare gladium, qui petitur ad se occidendum; rationem dant quòd nec peccatum nec confessio peccati ulli manifestetur, sed tantùm permittatur, ut pœnitens, qui antea utrumque scivit, de usu scientiæ confessionalis suspicetur, nec propterea confessio fit otiosa, quia tantùm removetur occasio peccati, quod potiùs beneficium censerì debet quàm incommodum; oppositum tamen est probabilius cum *Scoto. dist. 21. q. 3. art. 2. Quia scitum ex confessione est quasi nescitum*, inquit *D. Thom. in Suppl. q. 11. art. 1. ad 1.* ideòque scientiâ confessionis nunquam licet uti in odium confessionis & gravamen pœnitentis; claudere autem cistam volenti furari est in odium confessionis & pœnitentis gravamen, si enim occultè votum negare pœnitenti indigno est in ejus gravamen, ideòque illicitum, (quamvis ille nec alius advertat hoc fieri ex scientia confessionis) ut certum est ex declaratione Pontificum, cur non claudere cistam vel januam pœnitenti advertenti hoc fieri occasione factæ confessionis? Accedit, quòd nequidem cum ipso pœnitente sine ejus licentia extra confessionem de peccatis confessis loqui liceat; ergo nec poterunt dari signa notitiæ Sacramentalis, claudendo cistam, quia hoc est loqui in factò.

9. Quid si Confessarius aliquoties à Titia fuerit sollicitatus ad peccatum, an iterum ad eam sub prætenu morbi vocatus, teneatur eam accedere? R. Non teneri; quia si pœnitens in confessione sollicitavit, confessio non fuit Sacramentalis, ut dixi *num. 1.* ideoque obligationem sigilli non inducit; si verò seriò confessa tibi malam voluntatem aperuit, debes confisus gratiæ Divinæ eam accedere, aliàs alii de pœnitente malè suspicarentur.

15.

10. Confessarius interrogatus de pœnitentiis delicto, potest & debet, si ita opus est, illud negare etiam cum juramento, quia hoc non est mentiri, aut falsò jurare, sed dicere se non scire alterius delictum scientiâ humanâ & communicabili, quod est verum. Pœna Confessarii frangentis sigillum est ex *c. omnis utriusque sexus, de pœn.* depositio à Sacerdotio, & detrusio in arctum

Monasterium; quæ ramen pœna non est lata, sed ferendæ sententiæ

CA-